

Vevde bilde og annet

Velkommen til mitt Galleri!

Meldingsblad

Kunsten er sandheden om hverdagslivet

Tak for invitationen til at åpne denne udstilling.

Der er jo noget særligt ved sandheden, sagde vi til hinanden engang i halvfjerdsene, og dermed vi mente ikke - som mange borgerlige æggehoveder: At sandheden er en relativ størrelse.

Tværtimod vidste vi inderst inde:

At vores liv kunne være temmelig meget bedre end der er

Og at der ligger en glæde Som vi bare bruger alt for lidt At vi ku elske meget mere Hvis vi bare ku få lov At det er skønt at lege med et lille barn

At vi gemmer en ømhed som en blomst, der vokser under sne

At vi får lov til at bruge alt for lidt af det vi sammen kan Og ikke mindst:

At andre går og høster frugten af vores lange dag. Jo, jo, jo, vi vidste det godt Og sådan digtede jo også Jesper Jensen Og vi gav ham ret dengang

Og i dag:

Vi får ingen anden verden, hvis vi ikke tager den selv Ja, vi ved det godt.

Der er noget særligt ved sandheden: Ja, det er frydefuldt at skabe sande smukke billeder, såvel i sange som på det hvide lærred.

Der er forhold - i og mellem mennesker - som er evigyldige. Kunsten er, at pejle dem på en sådan måde, at vi bare må overgive os og sige:

Ja, sådan er det.
Kan vi kikke op i
Himlens uendelige blå
Og drømme om at gøre det vi
aldrig må?

Ja, vi kan
Kan vi smutte med en sten på
det blanke vand
Og klippe spekulanten til en
sprællemænd?

Ja vi kan
Der er farer, der er trusler
Og det hele kør i ring
Men sammen kan vi få det hele
til at sving.

Ja, vi kan.
Når vi er sammen, sker det
noget.
For det begynder med
hinanden.

Nummer 1 * Januar 2025

I dette Meldingsbladet:

- ❖ Kunsten er sannheden om hverdagslivet Side 1
- ❖ Er vevnaden «ferdig?» Side 4
- ❖ Nuppevev (bouclé) Side 5
- ❖ Veve med ulike material Side 5
- ❖ Hva er tatreez? Side 6
- ❖ Åse Frøyshov Side 7

Jo Gjessing

NettGalleri: gjessing.as
E-post: jo@gjessing.as

I dette Meldingsbladet gjengir jeg et åpningsforedrag fra maleritstillingen »Med mennesker« på Arbejdermuseet i København, 12. april 2014. Foredragsholder var **Arne Würgler**, en på den tida kjente musikere. Foredraget dreier seg ikke direkte om veving eller vevnader, men om kunst og hverdagsliv mer allment. Dermed dreier det seg og indirekte om veving.

Det var, og det er stadig budskapet.

Og Obama tyvstjal det og vandt et præsidentembede

Også i dag på denne smukke utstilling af billeder, billeder fra engang, Er det budskapet Kan vi glemme os selv Og knække en nød Før det er strengt nødvendig, skal man ikke spille død

Nummer 1 * Januar 2025

Side 1

Ja, interesserer vi os for hinanden, så slipper vi tanken om,
At en dag så er vi ikke mere.
Det er nu du skal samle til bunke
Så du kan gemme det
Til du en dag alene skal møde
Det, der engang må ske.

Og mens vi er her, skal vi onde lyne mig have det skægt.
Tag ikke fejl: Klassekamp er en også en fest.
Avanti Populo og Bela Caio, ja, der skal gang i kludene, og så lad andre kalde det kunst, eller hvad de vil, det må blive deres problem.

Lagde Hartling lidt på bajerne og cigaretterne, ja, så stod den danske arbejderklasse skulder ved skulder på Christiansborgs slotsplads, og vi sang sammen:

Først valser de til venstre, så halser de til højre.
Og så er vi lige vidt
Og Boogie Woogie.

Skal man være lidt firkantet og filosofisk, så har der ligesom altid været to bevægelser, to veje, i vores såkaldte åndsliv:
Den borgerlige romantiske, hvor kunstneren sidder alene og får budskaber og inspiration ovenfra - hvis ellers den gamle deroppe gider - og så den mere, skal vi sige, kulturradikale, hvor man digter om og maler den virkelighed, der er lige uden for vinduet.

Se Erik Hagens dejlige billede her på udstillingen: Jeg er tilskuer til livet og virkeligheden, såvel som til det, der sker i drømmenes verden.
(Og for mit vedkommende - gerne meget mere end tilskuer).

De sange, jeg synger, har ståsted og rødder i et folkeligt oprør. Et oprør, som ikke mindst mange af os, der var unge i tressernes fandt så inspirerende og brugbart.

Jeg blev dengang en, der kikkede mig omkring og sagde: Hej, hvad sker der lige her? Hvad har magthaverne gang i,

og skal de have lov til at eje og bestemme det hele?

Gu skal de da ej:
De talentløse tumper har da ikke fattet en brik:
Ligklæder ikke har ingen lommer,
så hvorfor ikke bare indrømme, at det er røvkedeligt at svømme alene, som en anden Joakim von And, i hver sin aflukkede og tyverisikrede pengetank af et samtalekøkken.

En dag forærede Jesper Jensen mig og de andre medvirkende i Fiolteaterets forestilling, »Husker du vor skoletid«, Karl Marx' Manifest. Jeg kan huske, vi stod sammen i garderoben og fik et eksemplar hver. Det bragte for en tid lidt ro og orden oven i vores langhårede hoveder: Kapitalismen er bare en overgang inden socialismen tager over, og det hele ender smukt med kommunisme.

Såre enkelt og betrykkende.
Vores tid, folkets tid kommer engang. De gode vinder og de onde taber.

Og bag på LPén Europasange skrev vi kort og godt:

Der er kun en nation, det er mennesker,
Der er kun et fædreland, det er jorden
Der er kun en religion, det er kærlighed.

Sådan.

Senere lærte jeg, at sandheden og klassekampen må aldrig stå alene. Den er f.eks. alt for vigtig til at overlade til politikerne. Uden følelser og empati - uden kærlighed går det ikke.

Derfor er der brug for mennesker, der kan række ud over sig selv, vise følelser og kærlighed til børn, unge og gamle.

Som malerne her i dag. De fortæller om kvinder alene med deres børn og deres huslige arbejde, store slidte gamle varme hænder, gaden med de,

der ikke har hjemme i verden mere, kysset på kællebakken, fabrikken, håndværket, fyraften og pigen, der står og venter.

Jeg tænker altid på Folmer Bendtsens smukke fyraftensbillede i DR's gamle kantine, når jeg synger: Nu piber alle føjter. I den nye TV bygning er det kun fladskærme.

Dengang jeg var ung lavede vi kærlighedssange, både lykkelige og ulykkelige, sange, der gik tæt på. Rigtigt tæt endda og helt ned i detaljen. For derved blev det synligt og nært.

I min generation var pigerne ofte bedst til det. Når Trille sang: Så gik det kærligheden år, og fletningerne kom i postkassen, så ramte det, og fortalte om vores fællesskab og den svære kærlighed, som så alt for let forsvinder, som den varme ånde i den grå mandag morgen.

Således får kunsten i klassekampen billeder os til at huske andre billeder og historier, egne billeder og egne oplevelser.

»Første maj står mange mennesker skulder ved skulder«, sang vi, og jeg så dem stå i fælledparken med de røde faner og det grønne løv.

Helt modsat den mainstream, der daglig omgiver os, hvor der, som med tapetet på væggen, intet er på spil.

Kunsten i klassekampen er autentiske fortællinger om hvad der sker mellem os mennesker.

Og om hvad vi drømmer skal ske engang. Helt modsat den borgerlige kunst:

Hvor livet har fødderne solidt plantet i cementklodser. Hvor kunsten er til for kunstens skyld - og ikke andet.

Hvor den store forkromede kedelighed hersker, fordi modet og lysten til at leve i hverdagen ikke findes.

Hvor det heroiske er reduceret til postmoderne liberalistisk ligegyldighed.

I New York indvies nu det nye tårn, Frihedens Tårn.

Tårnet er bygget op efter katastrofen med Twin Towers, endnu højere, endnu grimmere, men nede i gaderne vågner Occupy og siger: Hvem har dog givet bare en procent af os amerikanere ret til at bestemme det hele, at vi ikke har hjemme i verden mere?

For selvfølgelig har vi det. Derfor skal vi sætte en dagsorden:

Så børnene ikke spærres inde i skolerne, i den misforståede tro, at jo længere de er indespærret, jo mere lærer de. Så de unge ikke bare skal bare se at blive færdige i en fart, så de kan tjene kapitalens interesser.

Så de lærer for livet og ikke for erhvervslivet
Og hvor vi ikke bare skal op om morgenen for at redde verden med mere vækst og forbrug - og merværdi til de rige.

Og os gamle (ældrebyrden) stues væk med måske et bad om ugen og opvarmet dybfrossen mad fra store fjerne centralkøkkener.

De billeder, som I i dag skal se, blev for manges vedkommende skabt i en tid, hvor man havde mod til at tænke store tanker.

Om det danske folks vej fra vugge til grav, hvor man lagde planer, og hvor man drømte om at gøre verden mere menneskelig, mens man skabte vores velfærdssamfund.

Jeg så udstillingen i onsdags, og jeg undrede mig lidt over, hvad tanker min tid egentlig i dag gør sig om kunsten og den verden, som vi lever i på godt og ondt.

Ja, faktisk ser det jo ikke for

godt ud. Danmark har tabt to krige. Aldrig har der været så mange arbejdsløse i verden. Vi smadrer klimaet, og gældskrisen kører forsat derudaf.

Engang stod den danske arbejdsklasse skulder ved skulder, i kampen for velfærdssamfundet. Nu kan man dårligt nok samle nogle få hundrede til en demo mod krigen og forsvar for miljøet.

Hvor er det samspil mellem politik og kunst, som var så vigtigt dengang disse billeder blev skabt?

Hvorfor er der så få, der tager sig af, hvor elendigt magthaverne røgter vores samfund? Hvorfor har man i dag erstattet den udadvendte samfundskritik og meldt sig ind i flinkeskolen?

Hvorfor sidder mine unge kollegaer bare og kikker ned i guitarhullet, digter på engelsk om hjerte og smerte og hverdagens små finurligheder og malerne maler billeder af dronningen, mens de rige bliver rigere og de fattige fattigere?

Hvorfor har unge i dag vendt blikket indad til en slags indadvendt selvtugt med kursus og coach, og afreagerer selvkritisk på problemer (nysprog: udfordringer) med omstillingsparathed som et effektiviseringsmiddel for at kunne klare tidens konkurrencevilkår?

Hvorfor går man i fitnesscentret i stedet for at protesterer over, at DR endnu engang tager røven på os med mad og livsstils programmer og X-factor. Rent ud sagt, hvor befinder indignationen, empatien og fællesskabet sig i dag?

Hvad sker der med festen, de varme hænder og ømme kys, når det bare hele handler om at spille spillet og fyre sig selv af?

▲ «Kunsten er, [...] at vi bare må overgive os og sige: / Ja, sådan er det. / Kan vi kikke op i / Himlens uendelige blå / Og drømme om at gøre det vi aldrig må?» skriver foredragsholderen. (Vevnad fra 2014 av Jo Gjessing.)

Svaret på disse spørgsmål er ikke mindst denne udstillings fortælling om oprøret.

En art dokumentation, der fortæller os, at Det kan blive bedre kammerater Men vi klarer den ikke alene.

At det er torskedumt at tro, man kan klare sig uden fagforeninger.

Det er naivt at tro, at vi - de såkaldte medarbejdere - ror i samme båd som direktøren, at vi rent ud sagt ikke længe er - proletarer.

Arbejdermuseet er genialt, for her får vi den historie, vi i dag har så meget brug for. Historien om et folks stolthed, deres drømme og deres respekt for menneskelige værdier.

I dag befinder vi os i en verden

-----

af forbundne globale kredsløb, som menneskeheden ikke tidligere har kendt til. Grundlæggende er intet ændret, men det kan være rigtigt svært at søge ind til kernen.

Derfor er Arbejdermuseet så vigtigt, fordi vi her får historien om vores grundvilkår.

Tiden råber på en ny protestkultur på oprør nu og her.

Denne lille fine udstilling pejler på egen lille stolte måde

retningen.

Tusind tak for at få lov og den store ære at erklære udstillingen »Med Mennesker« åben.

Riktig god fornøjelse.

Kilde:

Kunsten er sandheden om hverdagslivet
Modkraft

<https://www.modkraft.dk/artikel/kunsten-er-sandheden-om-hverdagslivet>

▲ Konservator i nitid arbeid med å sikre og reparere et maleri av Edvard Munch. Fra programmet «Vi flytter Munch», om da Munchs verk skulle bli flyttet fra det gamle Munch-muséet på Tøyen i Oslo til det nye Munch-muséet, på NRK tidligere. En konservator er en person som skal konservere, det vil si bevare, vedlikeholde og beskytte mot ødeleggelse. (Foto: NRK,)

Er vevnaden «ferdig»?

Når er en vevnad «ferdig»? Umiddelbart kan det virke som et ganske enkelt spørsmål å svare på. En vevnad, som annen kunst, er «ferdig» når veveren har avsluttet arbeidet sitt, festet alle løse tråder, og kjenner seg «fornøyd» med resultatet.

Men vent nå litt. Kanskje er det likevel ikke fullt så enkelt å si når vevnaden er «ferdig». For det første er det slett ikke alltid at veveren er fornøyd med «barnet» sitt - sjøl om andre vil si det er både velskapt og vakkert.

Og løfter vi blikket litt, for eksempel til en maler som Edvard Munch, Så veit vi at han ofte satte maleriene sine ute for at vær og vind skulle ta seg av dem. Var da maleriene «ferdige» da Munch hadde satt sitt siste penselstrøk? Eller når vær og vind hadde fått behandle dem?

Vi veit òg at kunstnere som skal vise bilda sine på utstilling, ofte fikser på dem mens de henger på galleriveggen og de ser bilda på en ny måte, i samband med lokalet rundt dem. Edvard Munch som jeg nevnte, gjorde det. Er da kunstverket «ferdig»

når kunstneren har avsluttet arbeidet i atelieret, eller når hen har «fikset» på det i utstillinglokalet? Jeg har brukt Edvard Munch, en maler, som eksempel. men nøyaktig tilsvarende kunne en si om en vever.

De fleste vevnader går dessuten gjennom forandringer etter at veveren har avsluttet arbeidet. Støv trenger seg inn i vevnaden og påvirker den. Fargene på de fleste vevnader falmer dessuten med tida, særlig viss de har vært utsatt for sterkt solskinn. Er verket «ferdig» før eller etter at det har skjedd?

Vevnaden som statisk?

Som oftest ser vi vel på et kunstverk, vevnad eller noe annet, som «ferdig» når kunstneren, veveren, har avsluttet arbeidet og eventuelt vist det fram på en utstilling. Kunsten, vevnaden eller noe annet, er statisk, noe som ikke skal forandre seg. Gjør den det, er det en ødeleggende prosess, et forfall, som en gjør alt for å forsøke å unngå. Og reparere om den alt har skjedd.

Muséer har da òg gjerne ansatt en gjeng konservatorer, det gjelder òg kunstmuséer. En

konservator er en person som skal konservere, det vil si bevare, vedlikeholde og beskytte mot ødeleggelse. Før Munchs verk skulle bli flyttet fra det gamle Munch-muséet på Tøyen i Oslo til det nye Munch-muséet, hadde konservatorene en stri jobb med å sørge for at de ikke tok skade da de blei flyttet.

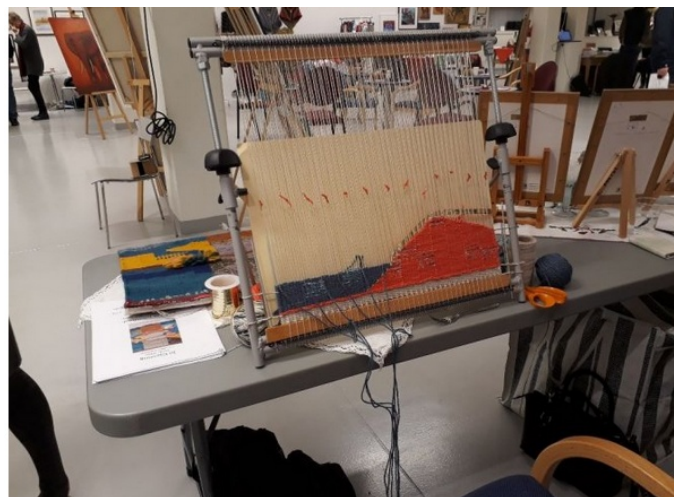
Vevnaden som dynamisk

Jeg tror det er på høy tid at vi begynner å se på kunstverk, vevnader eller annet, som noe dynamisk. Noe som endrer seg med tida, og som skal endre seg med tida. Det kan skje villet, som da Much satte malerier ut for å bli utsatt for vær og vind - eller ikke-villet, som når vevnader falmer i solskinn. En vevnad blir altså aldri «ferdig». Den endrer seg stadig, raskt eller langsomt. Og den skal og må endre seg. Alt, òg vevnader, er «levende», dynamiske. Her tror jeg vi har mye å lære av urfolk, blant dem indianerne i Latin-Amerika - eller samene her hjemme.. Ingen ting er «dødt», «døde» «ting» finnes ikke, alt er «levende», dynamisk. De

endrer seg. Og skal endre seg. Det er en del av «livet». Derfor heter det òg blantolk, som blant indianerne i Latin-Amerika at «tida går ikke [som de såkalt «siviliserte» sier], tida kommer.» Alt henger sammen med alt.. ■

Jo Gjessing
jo@gjessing.as

- Når er en vevnad «ferdig»? Denne er iallfall ikke «ferdig»... (Demonstrasjon av veving på juetorg i Galleri Jessheim 2018.)

Nuppevev (bouclé)

Nuppevev en en gammel vevteknikk som var veldig mye brukt i Norge og Skandinavia for øvrig tidligere, men som er nesten ukjent for oss i dag. Andre steder i verden er den

◀ Vev på vanlig måte med en toskaft binding, men lag mønster ved å legge en tynn strikkepinne eller liknende på tvers i renningen der du vil ha mønsteret. På den måten får du renningen til å stå litt opp i forhold til renningen for øvrig. Tjukkelsen på den pinnen du bruker, vil da bestemme hvor langt mønsteret skal stå opp i forhold til renningen for

imidlertid meget brukt og vanlig. Ofte lager en nuppevev når en vil ha en ensfarget, gjerne hvit, tekstil som likevel skal ha mønster (bildet), for eksempel duker, håndklær eller bilde til å henge på veggen. Men en kan naturligvis òg lage nuppevevnader med farger i mønsteret, faktisk er dette ganske vanlig. Nuppevevnader likner på visse typer fløyel, men har en langt mer folkelig historie enn fløyel. ■

Jo Gjessing
jo@gjessing.as

Vev med ulike material

En av de spennende sidene ved å jobbe med bildevev, er det mangfoldet av materialer en kan bruke. I ei bok om bildeveveren Randi Nygaard Lium («Veven - en livslang forelskelse», Tapir forlag, 2012), står det for eksempel gjengitt en del arbeid hun har vevd av godteripapir (!). Min vevlærerinne, Karin Kristiansen (<http://www.karin-kristiansen.no>), har lagd en veske hun har vevd av oppstrimlete bæreposer. Det vanligste, som jeg òg har brukt mest, er å ha renning

av lingarn og innslag av saueull, gjerne fra spelsau fordi dette garnet har en særskilt fin glans. Men på samme tid har jeg òg eksperimentert med flere andre material. I nærheten av Lilletorget i Oslo er det en indisk dame som driver en stoffbutikk. Der har jeg handlet stoffer en del, både noen kjempefine silkestoffer og stoffer av kunststoff. Disse har jeg strimlet opp og brukt i vevnaden. En dag spurte hun som har butikken, hva jeg skulle med dem. Jeg sa da at jeg skulle strimle dem opp og

bruke dem når jeg vever. For henne tror jeg det nærmest var vandalisme, noe jeg absolutt forstår. Men sånn blei det altså ...Ellers har jeg vært i bokhandelen og kjøpt «gull»-bånd, sånt mange bruker til å pakke inn julepresanger med. Dette er fint til innslaget i bildevevnader. ■

Jo Gjessing
jo@gjessing.as

Hva er tatreez?

▼ Intifada-skjorte. (Fra: «Traditional Embroidery; A Brief History of Palestinian Tatreez.»)

Tatreez (تطريز) er det arabiske ordet for en broderi-tradisjon som er typisk palestinsk og kan beundres på palestinske folkedrakter og andre tekstiler. Tradisjonen oppsto på den palestinske landsbygda for 3.000 år tilbake, og er kjent som «fallahi». «Fallah» betyr egentlig bonde, landarbeider. Tradisjonen ble sterkt påvirket under det Ottomanske styre (1516-19189) og det britiske mandatet (1918-1948). Det britiske mandatet ga opphav til mange misoppfatninger av tradisjonen gjennom bøker, fotografier og teikninger. I dag er den vanlig å se over hele Palestina og òg blant palestinere rundt omkring i hele verden. Tatreez er utropt av Unesco som en viktig immatriell kulturarv.

Tradisjon

I Palestina har det vært tradisjon at unge jenter broderte sine egne folkedrakter med tatreez-broderier. Inntil 1900-tallet var broderiene typiske for enkeltpersoner eller område. I Ramallah hadde Vennenes Samfun, kvekerne, en skole som underviste i tatreez-tradisjonen.

Kvinnene fortalte historier med ulike tekstiler, mønstre og farger. Rød farge går veldig ofte igjen i dette. For å få fram rød farge brukte en krapp. Krapp er den tørkede rotstokken av krapplanten, **Rubia tinctorum**, i maurefamilien. Krapplanten vokser i middelhavslandene. Jordstengel og røtter inneholder et glykosid, ruberytrin, som ved behandling med syrer spaltes i sukker og det røde fargestoffet alizaron eller krapprødt. Men òg båt er vanlig, ofte for å uttrykke sorg.

Palestinere er en miks av ulike grupper, både bybeboere, landbefolkning, og beduiner. Folkedraktene har spilt en meget viktig rolle ved å knytte disse gruppene sammen.

Under den første intifadaen forbø Israel palestinere å bruke det palestinske flagget. Det førte til at mange begynte å brodere folkedrakter i fargene til flagget. Noen broderte til og med inn flagget på draktene.

Tatreez var en måte kvinner uttrykte seg på. Men det er òg blitt en viktig inntektskilde for kvinner både i Palestina og i utlandet.

Vevsentre før 1948 og i dag

Al-Majdal i Nord-Gaza utviklet seg til det viktigste vevsenteret i Palestina, og leverte stoffer til

hele landet. Det blei òg importert stoffet fra utlandet, blant annet lin fra Egypt og silke fra Syria.

Bethlehem (Beit Lahem) har vært kjent som «Palestinas Paris» med alle sine motehus og vevsentra. Jaffa, særlig Beit Dajan, hadde sine motehus, særlig kjent for den ikoniske Beit Dajan-drakta. I 1948 blei staten Israel opprettet. Dette førte til at 700.000 palestinere flyktet under Nakba, «Den store katastrofen». I en periode blei

tatreez-tradisjonen undertrykt.
I 1960-åra gjenoppsto
tradisjonen, men i ny skikkelse
av økonomiske årsaker.
Broderiene blei enklere og
maskiner blei innført. ■

Jo Gjesing
jo@gjessing.as

Kilder:

Sofie Grønnntun Nissen:
Broderte røtter
Klassekampen 29.11.2024

Tatreez (تطريز): Historical
Threads
[https://
www.tatreeztraditions.com/
learn/tatreez-historical-threads](https://www.tatreeztraditions.com/learn/tatreez-historical-threads)

Tradutional Embroidery; A Brief
History of Palestinian Tatreez
[https://
handmadepalestine.com/blogs/
news/tatreez](https://handmadepalestine.com/blogs/news/tatreez)

▲ Garn til tatreez-broderi fotografert i Am'ar-flyktningeleiren i Palestina.
(Fra: «Tradutional Embroidery; A Brief History of Palestinian Tatreez.»)

Åse Frøyshov

▲ Åse Marie Frøyshov med sin
Florence Biennale-pris i 2021.
(Foto: Wikipedia.)

Åse Marie **Frøyshov** heter
en spennende tekstilkunstner
og vever. «Åse Marie

Frøyshov (født 1943) er en norsk
tekstilkunstner. Hun arbeider i
hovedsak med monumentale,
nonfigurative vevde tepper i
kraftige materialer og farger, og
har hatt store
utsmykningsoppdrag. Pr. 2010
hadde hun vevet mer enn 300
tepper. Siden 1987 har hun også
skapt og stilt ut grafiske trykk,
basert på collagene hun lager
som skisser for teppene. ,»
skriver Wikipedia. Og videre:
«Frøyshov har beskrevet
oppveksten som sunn, men
miljøet var lukket, med få
impulser fra utenfor
pinsemenigheten: Dans og kino
var forbudt og alkohol helt
utelukket. «Jeg hadde et stort
hull når det gjaldt
allmennkunnskap. Politikk ble,
for eksempel, aldri drøftet
hjemme» [...] I 1960-årene
hadde Frøyshov flere samtaler

med den danske
teologiprofessoren Ebbe
Thestrup Pedersen, som hjalp
henne å frigjøre seg fra det
pietistiske miljøet hun var
oppvokst i. Han «slog
sprækker i hendes
fundamentalistiske opfattelse
af kristendommen.»»

På Åse Frøyshovs nettsted
leser vi: «Åse Frøyshov hadde
kunstnerisk gjennombrudd med
separatutstillingen i
Nordenfjeldske
Kunstindustrimuseum i Trondheim
i 1981 hvor hun viste billedtepper i
store format og med utradisjonelle
former. De følgende årene laget
hun mange utstillinger og
utsmykninger. Etter

anerkjennelsen her hjemme i 1980 årene, kom behovet for å stille ut på den internasjonale

kunstscenen. New York ble stedet for henne med separatutstilling i Gallery Art 54 i Soho i 1993 og

1996. I store format og med et kraftfullt formspråk, videreførte hun sine grunnleggende ideer om en fri

▲ Øvrst: Åse Frøyshov; NORDIC ART. Nordisk tekstilutstilling Karmelkloster Drachten, Nederland 2015/2016. Nederst: GALLERI SVAE, GJØVIK, SEPARATUTSTILLING 2013

▲ Åse Frøyshov: GIMSINGHOVED KULTURCENTER, Jylland 2013
Separatutstilling.

form. Hun beveget seg utenfor det rettvinklede formatet som er det mest vanlige i billedvev. Med abstrakte motiv, klingende koloritt og original bruk av materiale og teknikk fant hun et kunstnerisk ståsted. En treffende betegnelse på verkene er monumentalitet.»

Jo Gkessing
jo@gjessing.as

Kilder:
Åse Frøyshov
<https://aasefroyshov.com/>

Åse Frøyshov
Wikipedia
https://en.wikipedia.org/wiki/%C3%85se_Fr%C3%B8yshov

▲ Åse Frøyshov: HEDMARKSMUSEET 2010. RETROSPEKTIV UTSTILLING med verk fra 1974-2010

Nytt i Galleriet

I Galleriet mitt på Internettet (www.gjssing.as) har det i det siste skjedd noen små revolusjoner:

Nisarg Pro

Som du veit blir Galleriet laget og drevet med hjelp av gratissystemet **WordPress**, WordPress blir laget og videreutvilet av en internasjonal grupe entusiasterr som har god greie på det de gjør. Hvordan Galleriet ser ut på skjermen din, bestemmes av et såkalt «tema». Det finns megndewis av sånne tema som en kan installere som tillegg til WordPress, Den første revolusjonen består i at jeg har tatt i bruk et nytt tema, det heter **NisargPro**. I dette temaet er det et utall av muligheter for å tilpasse utseendet sånn en ønsker det.

Nye saler

Som i mange vaniige gallerier, er det i Galleriet mitt flere rom, kalt saler. I det siste her det kommet to nye saler;

Malerier A, — I denne salen ser du malerier jeg lagde i år 2003.

Caprize Vevnader C. — I denne salen ser du vevnader jeg lagde i år 2024 og seinere. Salen og vevnadene der har fått tilføyd «Caprize» for å sgnalisere at jeg ser på disse vevnadene som hørende til en ny «generasjon».

Ny vevnad

I Caprize Vevnader C-salen er den første vevnaden kommet på plass. Vevnaden har, som tidligere, har bare nummer, ingen annen tittel,. På denne måten forsøker jeg å unngå å legge føringer for hvordan den som ser dem, skal tolke det hen ser. Men fra nå av altså med «Caprize» foran. Den nye vevnaden heter altså Caprize 2024.01.

Meldingsblad

er laget og blir sendt deg av
Jo Gjessing, Vormvikstubben 53.,2080 Eidsvoll.
E-post: jo@gjessing.as

Meldingsbladet blir sendt ut som e-post fire ganger i året (i januar, april, juli, oktober) som en hilsen til venner og kjente — og til andre jeg tror kan ha interesse av det. Du kan òg lese det i Galleriet mitt på internettet, under seksjonen «Meldingsblad». Galleriet finner du på:

www.gjessing.as

Dersom du ikke ønsker å få Meldingsbladet, klikker du på «avslutte abonnementet» nederst på det e-brevet som dette Meldingsbladet følger.

Velkommen til mitt Galleri

Jeg vever i bildevevteknikk, sier jeg lager vevde bilde, og kaller meg sjøl amatør bildevever. For meg er «amatør» en hedersbetegnelse, det betyr jo «en som elsker det hen driver med». I noen grad kombinerer jeg veving med enkelt broderi og andre teknikker. I Galleriet mitt på Internettet (www.gjessing.as) viser jeg bilde jeg har vevd de siste åra. Jeg har malt bilde tidligere òg, og en del av disse bilda finner du i dette Galleriet. Galleriet er åpent fra morgen til kveld, natt og dag, året rundt, både røde dager i kalenderen og svarte, som det sømmer seg på Internettet.